

Arrest

nr. 186 173 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, tevens handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 9 februari 2009. U werd later vervoegd door uw man, R. A. (...) (OV (...)), die op 5 juni 2009 eveneens asiel aanvraagde in België. U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U had samen met uw echtgenoot en uw dochter uit uw eerste huwelijk de Russische Federatie verlaten in oktober 2008 nadat uw man in Tsjetsjenië een aantal keer opgepakt

was geweest door de ordediensten, die hem ervan verdachten banden te hebben met de rebellenbeweging. Jullie vroegen in Polen asiel aan op 14 oktober 2008. In Polen had u telefonisch contact met een familielid van uw ex-man. U werd bedreigd omdat u uw dochter had meegenomen bij uw vlucht. Uw moeder, die nog in Tsjetsjenië woonde, kreeg ook bezoek van familieleden van uw ex-man die behoren tot de Kadyrovtsi. Er werd haar verteld dat ze onder druk gezet zou blijven tot u uw dochter zou afstaan aan haar biologische vader. In Polen kreeg u bezoek van uw ex-man, die ondertussen de vluchtelingenstatus had bekomen in België. Hij wist u te overhalen om uw dochter gedurende een week bij hem te laten logeren. Uw ex-man keerde met uw dochter terug naar België, waar hij haar onder een valse identiteit asiel liet aanvragen. Op deze wijze bekwam uw dochter eveneens de vluchtelingenstatus. Uw ex-man liet u vanuit België verstaan dat hij zou instaan voor de opvoeding van jullie dochter. U besloot naar België te komen om uw dochter op te zoeken. Voor uw vertrek deed u bij de Poolse politie aangifte van de ontvoering van uw dochter. U deed afstand van uw asielaanvraag bij de Poolse autoriteiten en vertrok naar België, waar u asiel aanvroeg op 9 februari 2009. Uw man bleef in Polen en ontving er de subsidiaire beschermingsstatus, waarna ook hij naar België kwam. U legde ook in België klacht neer tegen uw ex-man. In het voorjaar van 2011 trachtte u ook via de jeugdrechtbank het hoede- of omgangsrecht te bekomen. Omwille van de problemen met uw ex-man met betrekking tot jullie dochter werd aan u en uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus toegekend op 30 augustus 2011.

Op 16 maart 2016 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw man te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van de herevaluatie van het statuut van uw echtgenoot kwamen er elementen aan het licht die het Commissariaat-generaal hebben doen besluiten om ook uw vluchtelingenstatus opnieuw te evalueren. In het kader van dit onderzoek werd u twee maal gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

In het kader van het onderzoek naar de geldigheid van uw vluchtelingenstatus legde u de volgende documenten neer: bustickets van Polen naar België; documenten in verband met de gezondheidstoestand van uw zoon; uw huurcontract; documenten in verband met uw energieleverancier; een schriftelijke verklaring van uw tante, D. A. (...); een attest van een huisarts in Frankrijk; uw Belgische verblijfstitel; een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter; verklaringen van uw familieleden bedoeld voor de omgangsrechtprocedure; een verklaring van familieleden van de tegenpartij in de omgangsrechtprocedure; en een bundel met documenten betreffende de omgangsrechtprocedure.

B. Motivering

Artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat het Commissariaat-generaal bevoegd is de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status, of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Welnu, in het kader van het onderzoek volgend op de vraag van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus van uw man te onderzoeken kwamen elementen aan het licht die erop wezen dat dit laatste in casu het geval is. Meer bepaald verklaarde uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op 26 mei 2016 in de strafinrichting van Aarlen dat u in februari of maart 2014 teruggekeerd was naar Tsjetsjenië en dat u begin 2016 vanuit Tsjetsjenië naar Frankrijk was gereisd om vervolgens in mei 2016 terug te keren naar België. (A. (...)) – CGVS d.d.26/05/2016, p.7-8, 9) Bovendien had u volgens hem een officieuze regeling kunnen treffen met uw ex-man opdat u af en toe uw dochter zou kunnen zien maar had u zich er bij neergelegd dat uw dochter door uw ex-man grootgebracht zou worden. (A. (...)) – CGVS d.d.26/05/2016, p.5, 6) Naar aanleiding van de verklaringen van uw man werd door het Commissariaat-generaal besloten uw vluchtelingenstatus te heroverwegen.

Tijdens de twee gehoren in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus ontkende u dat u ooit was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. U verklaarde weliswaar België verlaten te hebben in 2014 – mogelijk in augustus maar u was niet meer zeker van de maand – maar u zou naar Frankrijk gegaan zijn, waar een tante van u woonde. In mei 2016 zou u vervolgens teruggekeerd zijn naar België. Op uw terugweg zou u eerst naar Polen zijn gegaan om aan de hand van bustickets aan uw man te kunnen bewijzen dat u in Tsjetsjenië was geweest. Immers, u had uw man bewust verteld dat u naar Tsjetsjenië was vertrokken omdat jullie op dat moment ruzie hadden. (CGVS d.d.08/07/2016, p.6, 7, 8)

Echter, omwille van de onderstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw verblijf in het buitenland.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat uit navraag bij de Poolse autoriteiten is gebleken dat u op 19 mei 2016 het Poolse grondgebied hebt betreden aan de grenspost van Terespol, hierbij gebruik

makend van een paspoort met nummer 6444251456 en uw Belgische verblijfskaart met nummer B121032354. Volgens informatie bekomen van de dienst reis- en identiteitsdocumenten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken kan het hierboven vermelde paspoortnummer niet van een Belgische reistitel zijn. (zie map 'landeninformatie – 09/11067 – herevaluatie statuut') Er dient opgemerkt te worden dat Terespol een belangrijke grensovergang vormt met Brest, Wit-Rusland.

U werd een tweede maal gehoord om u te confronteren met deze informatie. U slaagde er echter geenszins in om een aannemelijke verklaring te bieden.

Nog voor u geconfronteerd was met de bovenvermelde informatie, verklaarde u dat de personen met wie u vanuit Frankrijk naar Polen was gereisd – een feit waarvan u tijdens het voorgaande gehoor wel melding had gemaakt – u in feite aan de Pools-Oekraïense grens hadden afgezet. Echter, u beweerde niet te weten aan welke zijde van de grens dit was geweest, noch wist u in welke plaats dit zou zijn geweest. Daarenboven verklaarde u weliswaar een grens over te zijn gestoken, maar kon u niet zeggen of u één of tweemaal gecontroleerd was. Volgens u zou u op de hele tocht vanuit Frankrijk naar deze onbekende plaats, en van daaruit terug naar Polen slechts één maal gecontroleerd zijn. Bij het binnenkomen van Polen zou u bij de grenswacht enkel uw Belgische verblijfskaart getoond hebben (en deze van uw zoon). (CGVS d.d.21/10/2016, p.5) Verder ontkende u ooit in Wit-Rusland te zijn geweest (CGVS d.d.21/10/2016, p.10).

Deze verklaringen zijn in het geheel niet geloofwaardig te noemen. Indien u aan de grens in Terespol gecontroleerd werd door de Poolse grenswacht, betekent dit noodzakelijkerwijze dat u eerst de Schengenzone hebt verlaten. De Schengengrenscore voorziet dat er ook bij het verlaten van de Schengenzone controles worden georganiseerd, o.a. met het oog op de controle van de naleving van verblijfs- en of visumvoorwaarden door onderdanen van derde landen. Bovendien betekent het feit dat u het Pools grondgebied hebt betreden logischerwijze dat u het grondgebied van een aangrenzende staat hebt verlaten, waarbij aangenomen kan worden dat u dit via een grenspost van dit betreffende land hebt gedaan aangezien u wel een Poolse grenspost bent gepasseerd. Gelet op het voorgaande is het niet geloofwaardig te noemen dat u op de hele door u beschreven tocht slechts één grenspost zou zijn gepasseerd. Geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen in principe niet mogelijk zijn gelet op de manier waarop grenscontroles georganiseerd zijn aan de buitengrens, kon u hiervoor geen verklaring bieden. (CGVS d.d.21/10/2016, p.6, 7) De geloofwaardigheid van uw verklaringen over het verlaten van de Schengenzone wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u zelf niet kon aangeven waar u dan wel afgezet was door de personen die u vervoerd hadden; door het feit dat u foutief aangaf dat dit de Pools-Oekraïense grens was (zoals eerder aangehaald betrad u de Schengenzone vanuit Wit-Rusland); en de vaststelling dat u geen antwoord kon bieden op de vraag waarom u voorbij Polen zou zijn afgezet terwijl deze personen zouden hebben geweten dat u enkel naar Warschau wilde gaan (CGVS d.d.21/10/2016, p.6). Zij er ten slotte nog op gewezen dat u tijdens het voorgaande gehoor nog had ontkend dat u in een ander land buiten Frankrijk en Polen was geweest, en toen op geen enkel moment melding had gemaakt van het feit dat u buiten de Schengenzone was geweest. (CGVS d.d.08/07/2016, p.7)

Daarenboven zijn uw verklaringen aangaande de door u bij het betreden van het Poolse grondgebied gebruikte documenten tegenstrijdig met de informatie van de Poolse autoriteiten. U verklaarde dat u voor u zelf enkel uw Belgische verblijfstitel had gebruikt. (CGVS d.d.21/10/2016, p.7) Geconfronteerd met het feit dat de Poolse autoriteiten ook een paspoort geregistreerd hadden, ontkende u dat u een geldig paspoort had. U kon echter geen enkele verklaring bieden voor de inreisgegevens van de Poolse autoriteiten. Het louter ontkennen van deze objectieve informatie zonder een plausibele verklaring te geven, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gelet op het feit dat u geen Belgische reistitel hebt gebruikt, en de vaststelling dat u objectieve informatie met betrekking tot uw inreisgegevens gewoonweg ontkent, doch nalaat enige valabele of plausibele uitleg te geven voor het bestaan van dergelijke gegevens, ontstaat het vermoeden dat het paspoort waarvan u gebruik hebt gemaakt een internationaal paspoort van de Russische Federatie was.

Uw manifest bedrieglijke verklaringen over het verlaten en opnieuw betreden van de Schengenzone, terwijl u meermaals werd gewezen op het feit dat uw verklaringen niet overtuigden en er werd aangedrongen om de waarheid te vertellen (CGVS d.d.21/10/2016, p.10, 11), in combinatie met uw ontkenning dat u in Wit-Rusland of elders in Rusland (buiten Tsjetsjenië) bent geweest na uw vertrek uit Frankrijk (CGVS d.d.21/10/2016, p.10), vormen een eerste belangrijke aanwijzing dat u in werkelijkheid teruggekeerd bent naar Tsjetsjenië en dit feit te allen prijze verborgen wil houden voor de Belgische asielinstanties.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw echtgenoot uitdrukkelijk verklaard heeft dat u van 2014 tot 2016 in Tsjetsjenië verbleef. (A. (...) – CGVS d.d.26/05/2016, p.7, 8, 9) Er kan bezwaarlijk ingezien worden waarom uw echtgenoot hierover opzettelijk bedrieglijke verklaringen zou afleggen. U trachtte hiervoor een verklaring te bieden door te stellen dat u uw man had gezegd dat u naar Tsjetsjenië was

gegaan, terwijl u in feite in Frankrijk bleef. Echter, omwille van de onderstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan deze poging tot verklaring van de uitspraken van uw man.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen. Zo verklaarde uw man dat hij te weten was gekomen dat u naar Tsjetsjenië was teruggekeerd omdat hij u (vanuit de gevangenis) telefonisch niet had kunnen bereiken, waarop hij een kennis naar jullie appartement had gestuurd om te kijken wat er aan de hand was, en deze van de burens had vernomen dat u was vertrokken naar Tsjetsjenië. (A. (...) – CGVS d.d.26/05/2016, p.8) Echter, u beweerde dat u, behalve uw man, niemand had verteld dat u zagezegd naar Tsjetsjenië vertrok (CGVS d.d.08/07/2016, p.16), hetgeen de versie van de feiten van uw man onmogelijk zou maken. Geconfronteerd met de verklaring van uw man, bleef u erbij dat niemand wist, ook de burens niet, naar waar u was vertrokken (CGVS d.d.08/07/2016, p.18-19). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Verder waren ook jullie verklaringen over de reden die u zou hebben opgegeven voor uw (fictieve) terugkeer naar Tsjetsjenië inconsistent. Gevraagd of u uw man een specifieke reden had gegeven, antwoordde u aanvankelijk ontkennend. U zou enkel gezegd hebben dat u naar Tsjetsjenië was vertrokken en niet van plan was om terug te keren. (CGVS d.d.08/07/2016, p.20) Uw man daarentegen had verklaard dat u tegen hem had gezegd dat uw zus was omgekomen in een auto-ongeval en u daarom teruggekeerd was. (A. (...) – CGVS d.d.26/05/2016, p.7) Hiermee geconfronteerd, gaf u plotseling aan dat u dit inderdaad had gezegd. Toen u daarop werd gewezen op uw aanvankelijke verklaringen (supra), antwoordde u laconiek dat u ook niet weet wat u “allemaal wel moet zeggen of niet”. (CGVS d.d.08/07/2016, p.20) Dit kan bezwaarlijk aanvaard worden als verklaring voor uw inconsistente antwoorden.

Ook uw verklaringen over de contacten die u zou hebben gehad met uw man toen u niet in België was, bleken tegenstrijdig te zijn. In eerste instantie werd u uitdrukkelijk gevraagd of u in de periode dat u in Frankrijk zou hebben verbleven, telefonisch contact had gehad met uw man, waarbij benadrukt werd dat hiermee verbale contacten bedoeld werden en geen (tekst)berichten. U antwoordde hierop uitdrukkelijk ontkennend. (CGVS d.d.08/07/2016, p.17) Uw man had echter verklaard dat hij in deze periode wel regelmatig met u belde, hierbij benadrukkend dat jullie vaak ruzie maakten aan de telefoon. (A. (...) – CGVS d.d.26/05/2016, p.9) Geconfronteerd met de verklaringen van uw man, wijzigde u uw verklaringen wederom: u zou wel met hem gebeld hebben, zij het via de berichtendienst Whatsapp. (CGVS d.d.08/07/2016, p.17) Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, opperde u enkel dat u mogelijk niet goed begrepen was, of u zich niet goed had uitgedrukt. (CGVS d.d.08/07/2016, p.18) Gelet op de manier waarop de oorspronkelijke vraag gesteld werd, en op uw duidelijke antwoord, kan deze verklaring niet aanvaard worden.

Ten slotte verklaarde u dat uw man tot op het moment van uw voorlaatste gehoor niet wist dat u in Frankrijk had verbleven. U zou hem ook op geen enkel moment verteld hebben dat u in Frankrijk was geweest. (CGVS d.d.08/07/2016, p.8, 19) Echter, uw man had tijdens zijn gehoor op 26 mei 2016 al verteld dat u begin 2016 Tsjetsjenië had verlaten maar eerst nog naar uw tante in Frankrijk was gegaan alvorens terug te keren naar België. (A. (...) – CGVS d.d.26/05/2016, p.8) Gewezen op de verklaringen van uw man, stelde u plots dat u zich niet meer herinnerde of u uw man had verteld over het feit dat u bij uw tante in Frankrijk was geweest. (CGVS d.d.08/07/2016, p.19) Dit kan evenwel niet overtuigen, te meer gezien de overige tegenstrijdigheden.

De bovenstaande tegenstrijdigheden ondergraven in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw uitleg voor de verklaring van uw man als zou u naar Tsjetsjenië teruggekeerd zijn.

Zij er voorts op gewezen dat u er geenszins in slaagt op objectieve wijze aan te tonen dat u van 2014 tot 2016 in Frankrijk hebt verbleven. U legde een brief neer van uw tante (stuk 6 in map ‘documenten – 09/11067 – herevaluatie statuut’), waarin zij bevestigt dat u in deze periode bij haar hebt verbleven en haar hebt geholpen bij de verzorging van haar zoon. Dat uw tante in Frankrijk woont, zij een invalide zoon heeft en ook zelf medische problemen heeft – zoals aangetoond door de stukken toegevoegd aan haar brief – wordt door mij niet betwist. Echter, een dergelijke verklaring van een familielid heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde gezien het geen document van een officiële instantie betreft. Het is bijgevolg geenszins afdoende als bewijs van uw verblijf in Frankrijk. Wat betreft het attest van een Franse dokter (stuk 6 in map ‘documenten – 09/11067 – herevaluatie statuut’), dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn met de inhoud ervan. U verklaarde dat de dokter dit attest aan u overhandigde op het moment van de consultatie. U zou hem bezocht hebben op een moment dat u bij uw tante verbleef. (CGVS d.d.21/10/2016, p.7-8) Echter, het attest dateert van 15/07/2016, zijnde na uw terugkeer naar België. Hiermee geconfronteerd, kon u geen plausibele verklaring bieden voor de tegenstelling. U bleef er bij dat het attest uitgereikt werd in 2015. (CGVS d.d.21/10/2016, p.9-10) Bovendien had u voordat u het attest had neergelegd, nog verklaard buiten de brief van uw tante geen andere bewijzen te hebben van uw verblijf in Frankrijk. U stelde hierbij uitdrukkelijk er niet naar een dokter te zijn geweest. (CGVS d.d.08/07/2016, p.21) Ten slotte blijkt uit het attest dat het een huisarts (“médecin généraliste”) betreft, en wijzen kaartgegevens (zie map

'landeninformatie – 09/11067 – herevaluatie statuut') erop dat alvast op het adres vermeld op het attest geen ziekenhuis is. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u deze arts zou hebben geconsulteerd in een ziekenhuis, te meer daar u de naam van dit vermeende ziekenhuis evenmin bleek te kennen (CGVS 21/10/2016, p.9).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaring voor het feit dat u uw man zou hebben voorgelogen door te zeggen dat u naar Tsjetsjenië teruggekeerd was, weinig overtuigend is. U stelde dat u problemen kreeg omdat uw man in de gevangenis terecht kwam – er waren bepaalde schulden die afbetaald moesten worden –, dat de problemen met uw dochter niet opgelost raakten, en dat u niet wist hoe u in uw eentje om zou kunnen gaan met deze situatie. Hierdoor had u veel stress en ruzie met uw echtgenoot. (CGVS d.d.08/07/2016, p.18) Hoewel er zeker begrip opgebracht kan worden voor de moeilijke situatie waarin u zich op dat moment bevond, rijst de vraag nog steeds waarom u in dit geval tegen uw man zou zeggen dat u naar Tsjetsjenië was teruggekeerd terwijl u in realiteit in Frankrijk verbleef. Toen u hiernaar gevraagd werd tijdens het laatste gehoor, bleek uit uw antwoord dat u dit had gezegd om uw man zich beter te laten voelen. (CGVS d.d.21/10/2016, p.8) Dit is echter zeer opmerkelijk aangezien u tijdens het voorgaande gehoor had laten blijken dat u tegen uw man, op een moment dat u heel erg boos op hem was, had gezegd dat u naar Tsjetsjenië was vertrokken. (CGVS d.d.08/07/2016, p.20) Hieruit blijkt bezwaarlijk een bezorgdheid om de gemoedsrust van uw man. Toen u daarna gevraagd werd wat het probleem zou zijn geweest als uw man de waarheid had geweten – namelijk dat u in Frankrijk verbleef en er uw neef verzorgde – stelde u dan weer dat u wilde vermijden dat uw man u zou vragen om hem te komen bezoeken (CGVS 21/10/2016, p.8), hetgeen weer een andere reden zou zijn voor het verzwijgen van uw werkelijke verblijfplaats. Gezien uw weinig consistente verklaringen is uw uitleg bezwaarlijk overtuigend te noemen.

Gelet op de verklaringen van uw echtgenoot als zou u van 2014 tot 2016 in Tsjetsjenië hebben verbleven – waarbij er niet ingezien kan worden waarom uw man hierover bedrieglijke verklaringen zou afleggen – en de vaststelling dat uw uitleg voor de verklaringen van uw man niet geloofwaardig is en sterk de indruk geeft dat ze tot stand is gekomen na reflectie na het gehoor van uw man; gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vermeende terugkeer naar België vanuit Frankrijk via Polen en een onbekend land buiten de Schengenzone en uw ontkennen van de gegevens van de Poolse grenswacht over de gebruikte reisdocumenten zonder enige plausibele uitleg; én gelet op het ontbreken van enig geloofwaardig bewijs van uw vermeende verblijf in Frankrijk; doet vermoeden dat u in werkelijkheid in de periode 2014-2016 in Tsjetsjenië hebt verbleven, en dat u dit feit te allen prijze verborgen wilt houden voor de Belgische asielinstanties. Door uw houding tijdens het onderzoek naar de eventuele intrekking van uw status, laat u mij niet toe om tot een andere conclusie te komen.

Daarnaast dient te worden besloten dat wat betreft de problematiek die destijds aan de grondslag lag van de toekenning van het statuut van vluchteling - het conflict met uw ex-man over het hoede- of omgangsrecht van jullie dochter waardoor ook het risico bestond dat in Tsjetsjenië uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in gevaar was – er niet langer kan worden gesteld dat deze in uw hoofde leidt tot een gegronde vrees voor vervolging.

U gaf immers zelf aan dat u, in het geval u zou terugkeren naar Tsjetsjenië zonder uw dochter, geen problemen (meer) zou kennen met uw schoonfamilie. U bevestigde daarna nog uitdrukkelijk dat u enkel problemen zou kennen met hen indien uw dochter terug zou keren, omdat zij dan alles in het werk zouden stellen om haar van u af te nemen. (CGVS d.d.08/07/2016, p.15-16) Het vermoeden dat u in de periode 2014-2016 in Tsjetsjenië hebt verbleven, vormt een sterke aanwijzing dat dit inderdaad het geval is.

Zij hierbij opgemerkt dat een terugkeer van uw dochter naar Tsjetsjenië overigens geenszins aan de orde is. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw dochter eveneens de vluchtelingenstatus geniet maar dat haar status geen gevolg was van uw erkenning als vluchteling. Zij werd immers al in juni 2009 erkend als vluchteling. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u sinds de eerste door u ingeleide procedure bij de jeugdrechtbank – die blijkens de door u neergelegde documenten in 2012 afgesloten werd (zie stukken 13 ak in map 'documenten – 0911067 – herevaluatie statuut') – geen nieuwe pogingen meer hebt ondernomen om hoede- of omgangsrecht te bekomen, hoewel u nog steeds de intentie zou hebben. (CGVS d.d.08/07/2016, p.10) U zou ook al drie à vier jaar geen contact meer hebben met uw dochter. (CGVS d.d.08/07/2016, p.3) De door u neergelegde documenten in verband met de omgangsrechtprocedure (stukken 10 t.e.m. 13) werpen hierop geen ander licht. Zij tonen aan dat u in 2011-2012 een poging hebt ondernomen om omgangsrecht te bekomen. Dit wordt door mij niet betwist. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u sindsdien geen juridische stappen meer hebt ondernomen. Zij er hierbij op gewezen dat uit de briefwisseling van uw advocaat met u blijkt dat uw advocaat bepaalde stukken niet van u had ontvangen terwijl zij u hierom had gevraagd tijdens een consultatie, en dat u geen antwoord had gegeven op verschillende van haar vragen. (stukken 13 d-e in map 'documenten – 0911067 – herevaluatie statuut') Verder werd u gevraagd naar de inhoud van het tussentijdse vonnis van juni 2012 van de jeugdrechtbank, een vonnis dat u

opmerkelijk genoeg niet hebt neergelegd maar waarnaar verwezen wordt in het definitieve vonnis d.d.27/11/2012 (stuk 13a map 'documenten – 0911067 – herevaluatie statuut'). U gaf echter te kennen dat u de inhoud er van niet kende. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen pogingen hebt gedaan om kennis te nemen van de inhoud ervan. U beweerde dat u hiertoe de mogelijkheden niet had. (CGVS 21/10/2016, p.14) Dit overtuigt echter geenszins. Van een persoon die reeds geruime tijd bezig was met een gerechtelijke procedure mag verwacht worden dat hij of zij alle middelen aanwendt om kennis te nemen van de inhoud van belangrijke documenten. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel in staat was geweest om voordien consultaties te regelen met uw advocaat en dat bij die consultaties een tolk aanwezig was. Uit uw documenten blijkt voorts ook dat de juridische bijstand voor u gratis was (stuk 13i in map 'documenten – 0911067 – herevaluatie statuut'). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was om zelf contact op te nemen met uw advocaat. (CGVS d.d.21/10/2016, p.15) Gelet op het voorgaande dient aangenomen te worden dat u in staat was om de hulp van uw eigen, of eventueel een andere, advocaat in te roepen. Deze vaststellingen doen vragen rijzen bij de oprechtheid van uw pogingen om hoede- of omgangsrecht te krijgen over uw dochter.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag destijds hebt neergelegd – kopies van geboortektes van uw dochter, een beslissing van het regionaal parket te Lublin (Polen), een brief van uw advocaat en een klacht bij de lokale politie van de zone Houille-Semois – werpen geen ander licht op de bovenstaande vaststellingen. Zij staven weliswaar uw vroegere problemen in verband met uw dochter – dewelke hebben geleid tot de erkenning als vluchteling – maar tonen niet aan dat actueel in uw hoofde nog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u geen actuele, gegronde vrees voor vervolging omwille van het conflict met uw ex-man en diens familie over uw dochter aannemelijk maakt.

Ten slotte beriep u zich nog op de problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië om te stellen dat een terugkeer naar Tsjetsjenië heden nog steeds risico's zou inhouden voor u. (CGVS d.d.08/07/2016, p.14) Echter, zoals omstandig uiteengezet wordt in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw man, werden deze problemen reeds ten tijde van de erkenning tot vluchteling van u en uw man ongeloofwaardig bevonden en gelden de vaststellingen waarop deze beoordeling gebaseerd was, nog steeds. Bijgevolg kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de vermeende problemen van uw man. Voor een uitgebreide weergave van de vaststellingen die hebben geleid tot deze beoordeling, verwijs ik u naar de beslissing van uw echtgenoot.

Zij er afsluitend nog op gewezen dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

De overige door u in het kader van de heroverweging van uw status neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De medische documenten betreffende uw zoon, uw huurcontract en de documenten in verband met uw energieleverancier hebben geen betrekking op de door u (in het verleden) ingeroepen asielmotieven, noch staven zij een verblijf in Frankrijk of elders in de periode waarin u niet in België hebt verbleven. Dit geldt eveneens voor uw Belgische verblijfstitel. De bustickets voor uw reis van Polen naar België, daterend van 21 mei 2016, tonen enkel aan dat u deze reis hebt ondernomen. Zij wijzen er echter niet op dat u in Polen toegekomen was vanuit Frankrijk.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 EVRM, van de artikelen 55/3/1, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van “*de algemene rechtsbeginselen van openbaarheid van bestuur*”, van de rechten van de verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22*bis* van de Grondwet, van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3/1 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar eerste verzoekende partij, tevens handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind – hierna aangeduid als verzoekende partij – de schending inroept van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad merkt verder op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij voorafgaandelijk bemerkt dat de commissaris-generaal ter kwader trouw is geweest en onder meer poneert dat de commissaris-generaal twee verzoeken heeft ontvangen om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, namelijk één voor verzoekende partij en haar zoon, en één voor haar man, evenals dat de commissaris-generaal “*een reden heeft moeten uitvinden*” om het statuut van verzoekende partij te kunnen intrekken daar dit niet mogelijk is op grond van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij een en ander verkeerd voorstelt. Immers blijkt uit het administratief dossier en werd

ook duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissing dat het pas in het kader van het onderzoek naar de mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus van de echtgenoot van verzoekende partij was dat er elementen aan het licht kwamen die de Commissaris-generaal deden besluiten om ook de vluchtelingenstatus van verzoekende partij te herevalueren. Verzoekende partij werd dienaangaande opgeroepen voor een (eerste) gehoor op 8 juli 2016 en in de oproeping voor desbetreffend gehoor wordt uitdrukkelijk vermeld dat een nieuw element in verband met haar vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen, met name de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat zij is teruggekeerd naar haar land van herkomst, en dat dit nieuwe element de commissaris-generaal ertoe zou kunnen brengen de vluchtelingenstatus in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 11). Dit werd ook zo aan verzoekende partij meegedeeld aan het begin van haar eerste gehoor in het kader van de procedure tot heroverweging van haar vluchtelingenstatus (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 08/07/2016, p. 2). Dat verwerende partij *“een reden heeft moeten uitvinden”* om het statuut van verzoekende partij ook te kunnen intrekken en ter kwader trouw is geweest, blijkt dan ook nergens uit.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de bewering dat zij zou teruggekeerd zijn naar Tsjetsjenië enkel en alleen baseert op grond van de verklaringen van haar echtgenoot. Nochtans bevond deze zich op dat ogenblik in de gevangenis en was hij dan ook in de absolute onmogelijkheid om zelf na te gaan waar verzoekende partij zich effectief bevond. Zijn verklaringen zijn dan ook slechts gebaseerd op hetgeen hij via derden vernam. Verwerende partij laat na diens verklaringen te verifiëren en *“beperkt er zich toe de eenzijdige, niet verifieerbare verklaringen, van een man die zich op het ogenblik van de zogenaamde terugkeer van verzoekster, in de gevangenis bevond, over te nemen en op grond hiervan de bijzonder zwaarwichtige beslissing neemt om de vluchtelingenstatus van verzoekster en haar kind in te trekken”*. Waar verwerende partij opmerkt dat haar echtgenoot geen redenen heeft om opzettelijk bedrieglijke verklaringen af te leggen, meent verzoekende partij dat men zich ook omgekeerd de vraag zou kunnen stellen waarom zij dan wel redenen zou hebben om opzettelijk bedrieglijke verklaringen af te leggen. Verzoekende partij acht het bovendien tegenstrijdig dat verwerende partij enerzijds geen enkele twijfels uit omtrent de mondelinge verklaringen van haar echtgenoot, doch anderzijds aan de schriftelijke verklaringen van haar tante slechts een zeer beperkte bewijswaarde toekent omdat het geen officieel document betreft. Daarnaast baseert verwerende partij zich nog op e-mails van de Poolse autoriteiten, waaruit slechts blijkt dat zij naar Polen is gegaan. Echter, het feit dat zij in Polen was, verantwoordt in geen geval een intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekende partij benadrukt dat verwerende partij geen enkel bewijs heeft dat zij effectief is teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer selectieve en zelfs foutieve lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelde in het kader van het onderzoek naar de herevaluatie van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij vast: (1) dat uit objectieve informatie afkomstig van de Poolse autoriteiten bleek dat verzoekende partij de Schengenzone binnenkwam op 19 mei 2016 met een paspoort dat geen Belgische reistitel kon zijn gelet op het documentnummer; (2) dat verzoekende partij, geconfronteerd met deze informatie, geen valabele uitleg kon bieden en bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegde; (3) dat de echtgenoot van verzoekende partij *in tempore non suspecto* – op het moment van het gehoor van de echtgenoot van verzoekende partij was er enkel sprake van een heroverweging van zijn vluchtelingenstatus – aangaf dat verzoekende partij ongeveer twee jaar in Tsjetsjenië had verbleven alvorens via Frankrijk terug te keren naar België; (4) dat de pogingen van verzoekende partij om deze uitspraken van haar echtgenoot te verklaren en te ontcrachten niet geloofwaardig waren, onder andere gelet op de verschillende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar man; en (5) dat verzoekende partij er niet in slaagde op objectieve wijze aan te tonen dat zij in de bewuste periode – die overigens om en rond de twee jaar zou beslaan – in Frankrijk zou hebben verbleven. De Raad is van oordeel dat verwerende partij op basis van het geheel van voormelde vaststellingen terecht tot de conclusie kwam dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekende partij in de periode 2014-2016 in Tsjetsjenië heeft verbleven en dat de houding van verzoekende partij tijdens het onderzoek verwerende partij niet toeliet om tot een andere conclusie te komen. Een terugkeer naar de streek van herkomst dient *in casu* te worden beschouwd als *“persoonlijk gedrag later dat er op wijst dat de vreemdeling geen vervolging vreest”* zoals bedoeld in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij volhoudt dat de verklaring van haar echtgenoot als zou zij teruggekeerd zijn naar Tsjetsjenië louter gebaseerd is op verklaringen van derden, merkt de Raad op dat zij hierbij voorbijgaat aan de verklaringen van haar echtgenoot dat hij, nadat hij had vernomen dat verzoekende partij vertrokken was, contact had opgenomen met haar moeder in Tsjetsjenië, hij later ook maandelijks

één tot twee keer contact had met verzoekende partij, en details gaf over het verblijf van verzoekende partij in Tsjetsjenië (administratief dossier, stuk 16, p. 7-9). Het gaat bijgevolg niet op te stellen dat haar echtgenoot zich voor zijn verklaringen enkel zou hebben gebaseerd op de verklaringen van derden. Zij hierbij tevens opgemerkt dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent deze telefonische contacten inconsistent werden bevonden, doch dat verzoekende partij deze vaststelling in haar verzoekschrift ongemoeid laat. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat nagegaan dient te worden of haar echtgenoot geen opzettelijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, laat zij in het geheel na om hiervoor een plausibele reden te geven. Waar verzoekende partij vervolgens poneert dat men zich ook kan afvragen welke redenen zij zou hebben om opzettelijk bedrieglijke verklaringen af te leggen, bemerkt de Raad dat het trachten te verbergen van een terugkeer naar het land van herkomst hiervoor minstens een plausibele verklaring zou zijn. In het licht van een mogelijke intrekking en verlies van de vluchtelingenstatus die verzoekende partij voorheen in België werd verleend, is het derhalve duidelijk waar haar belang zich situeert. Waar verzoekende partij ten slotte aanklaagt dat er een verschillend gewicht zou worden toegekend aan de woorden van haar echtgenoot en deze van haar tante in Frankrijk, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de verklaringen van haar echtgenoot niet zomaar voor waar werden aangenomen, doch aan verzoekende partij de kans werd geboden om de verklaringen van haar man in een ander daglicht te stellen. Echter kon zij dienaangaande geenszins overtuigen en maakte zij niet aannemelijk dat zij inderdaad in die periode in Frankrijk heeft verbleven zoals zij beweert. De Raad meent verder dat verwerende partij terecht bewijswaarde ontzegt aan de door verzoekende partij bijgebrachte brief van haar tante, gelet op de familiale banden met deze laatste, het moment waarop zij de brief geschreven heeft (30 juni 2016, zijnde enkele dagen na de verzending van de oproeping voor het gehoor van 8 juli 2016), het beoogde doel ervan en de afwezigheid van stukken die het twee jaar durende verblijf van verzoekende partij in Frankrijk objectief kunnen staven.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij zich in Polen heeft begeven, merkt de Raad op dat verzoekende partij ook hier een zeer selectieve lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing maakt. Immers gaat zij hiermee voorbij aan de vaststelling van verwerende partij dat uit informatie van de Poolse autoriteiten blijkt dat verzoekende partij de Schengenzone (opnieuw) binnenkwam via de grenspost van Terespol aan de Poolse buitengrens in mei 2016, hierbij gebruikmakend van een niet neergelegde reistitel, en verzoekende partij hierover volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Ook in haar verzoekschrift laat verzoekende partij na hiervoor enige verklaring te bieden. Uit de manifeste bedrieglijke verklaringen van verzoekende partij over het verlaten en opnieuw betreden van de Schengenzone, in combinatie met haar ontkenning dat zij in Wit-Rusland of elders in Rusland (buiten Tsjetsjenië) is geweest na haar vertrek uit Frankrijk (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2016, p. 10), kan niet anders besloten worden dan dat verzoekende partij in werkelijkheid is teruggekeerd naar Tsjetsjenië en dit feit te allen prijze verborgen wil houden voor de Belgische asielinstanties.

2.2.6.1. Verder duidt verzoekende partij op de stukken die zij bijbracht en waaruit blijkt dat zij zich gedurende de periode waarin zij volgens verwerende partij in Tsjetsjenië zou hebben verbleven in Frankrijk bevond. Verwerende partij heeft evenwel nagelaten hiermee rekening te houden. Waar verwerende partij haar verklaring dat zij niet aan haar echtgenoot wenste te vertellen dat zij werkelijk in Frankrijk verbleef ongeloofwaardig acht, stelt verzoekende partij dat *“(h)et CGVS (...) zich echter niet (dient) te moeien in echtelijke relaties noch in de manier waarop verzoekster met haar echtgenoot (al dan niet) communiceert”*. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal zich op disproportionele wijze vermengt in haar privéleven.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, daar waar verzoekende partij stelt dat de door haar bijgebrachte stukken (de verklaring van haar tante, het medisch attest van een Franse arts en de bustickets) wel degelijk haar verblijf in Frankrijk aantonen en dat verwerende partij nagelaten heeft met deze stukken rekening te houden, verzoekende partij wederom voorbij gaat aan de motivering van verwerende partij en de vaststellingen die gemaakt werden aangaande desbetreffende stukken. Verzoekende partij beperkt zich tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat deze stukken haar verblijf in Frankrijk niet op objectieve wijze staven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij zich noch dient te moeien met haar relatie noch met de manier waarop zij en haar echtgenoot communiceren, stellende dat de commissaris-generaal zich op disproportionele wijze mengt in haar privéleven, bemerkt de Raad evenwel dat de communicatie

waarop werd ingegaan in de bestreden beslissing een relevant gegeven betrof in de analyse van de geloofwaardigheid van de verklaringen van beide partners. Van een disproportionele inmenging in haar privéleven is geenszins sprake.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat wat betreft de problematiek die destijds aan de grondslag lag van de toekenning van het statuut van vluchteling – het conflict met haar ex-man over het hoede- of omgangsrecht van hun dochter waardoor ook het risico bestond dat in Tsjetsjenië het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van verzoekende partij in gevaar was – er niet langer gesteld kan worden dat deze in hoofde van verzoekende partij leidt tot een gegronde vrees voor vervolging, werpt verzoekende partij op dat dat de oorspronkelijke beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet gemotiveerd werd en stelt zij dat verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij heden niet langer het risico loopt dat haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in Tsjetsjenië in gevaar zou zijn in vergelijking met het ogenblik waarop zij erkend werd als vluchteling. Verder betwist verzoekende partij de door verwerende partij aangevoerde redenen om te twifelen aan de oprechtheid van haar pogingen om hoede- of omgangsrecht te krijgen over haar dochter. Meer bepaald meent verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden de inhoud van het tussentijdse vonnis niet te kennen, gelet op het gebruikte juridisch jargon, bovendien niet in haar moedertaal, en het feit dat zij, gelet op de recente hervormingen van de juridische bijstand, niet langer juridische bijstand kon genieten. Zij ziet geenszins in hoe dit de intrekking van haar vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus van de vreemdeling intrekt indien het persoonlijk gedrag later erop wijst dat deze geen vervolging vreest. De commissaris-generaal is niet verplicht om in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus te motiveren waarom het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van verzoekende partij niet langer in gevaar is bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in vergelijking met het moment waarop haar de internationale bescherming werd toegekend. In het kader van de heroverweging van haar vluchtelingenstatus werd verzoekende partij gevraagd wat zij zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië. Zij verwees hierbij naar de problemen van haar echtgenoot met de autoriteiten, en naar problemen met (de familie van) haar ex-man. In de bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd dat er niet langer gesteld kan worden dat het conflict met haar ex-man over het hoede- of omgangsrecht van hun dochter in hoofde van verzoekende partij leidt tot een gegronde vrees voor vervolging gezien haar terugkeer naar Tsjetsjenië en haar verklaringen aangaande een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië zonder haar dochter, de afwezigheid van enig contact de laatste jaren, en de laatste procedure om het hoede- of omgangsrecht te bekomen. De Raad duidt erop dat de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte is van de inhoud van het tussentijdse vonnis dient samen gelezen te worden met de andere vaststellingen waaruit duidelijk haar beperkte pogingen blijken om hoede- of omgangsrecht te krijgen over haar dochter, niet in het minst de vaststelling dat zij sinds de procedure in 2011-2012 hiertoe geen juridische stappen meer heeft ondernomen. Hij tevens bemerkt dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en dat de vaststellingen in verband met de pogingen van verzoekende partij om het hoede- of omgangsrecht te krijgen over haar dochter *an sich* niet de reden vormen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij, zoals verzoekende partij laat uitschijnen in haar verzoekschrift. Wat betreft de problemen van haar echtgenoot met de autoriteiten, werd daarnaast verwezen naar de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar echtgenoot waaruit blijkt dat aan deze problemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Waar verzoekende partij opwerpt dat de oorspronkelijke beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet gemotiveerd werd, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.9.2..

2.2.8. Daar waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 8 EVRM omdat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië haar dochter niet meer zal kunnen zien, bemerkt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken en enkel inhoudt dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij wordt ingetrokken. Zij bevat geen verwijderingsmaatregel en evenmin houdt zij een absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.9.1. Voorts voert verzoekende partij de schending aan van de openbaarheid van bestuur en de rechten van verdediging omdat de oorspronkelijke beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet gemotiveerd werd – waardoor zij niet zou hebben kunnen verifiëren dat tot deze

beslissing besloten werd omwille van haar problemen ten gevolge een hoederecht kwestie – en omdat een deel van het administratief dossier niet aan haar zou zijn overgemaakt in het kader van de beroepsprocedure tegen de bestreden beslissing.

2.2.9.2. De Raad duidt er vooreerst op dat het argument als zou de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus d.d. 30 augustus 2011 niet gemotiveerd zijn geweest, niet dienstig ingeroepen kan worden in de onderhavige beroepsprocedure daar deze betrekking heeft op de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus d.d. 28 november 2016, dewelke op omstandige wijze gemotiveerd werd. Voorts wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenoot hun oorspronkelijke asielaanvraag steunden op twee verschillende motieven, zijnde de (vermeende) problemen die haar echtgenoot zou hebben gekend met de autoriteiten van zijn land van herkomst, en de problemen van verzoekende partij, uitgaande van haar ex-partner en diens familie. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat zij nog “*vele andere elementen van vrees*” heeft ingeroepen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij nalaat te duiden welke elementen het zou betreffen. Hij bovendien benadrukt dat aan verzoekende partij in het kader van de heroverweging van haar vluchtelingenstatus werd gevraagd wat zij vreest bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië en dat zij hierbij enkel verwees naar de twee voormelde asielmotieven (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 08/07/2016, p. 14). In de bestreden beslissing werd wat betreft de vermeende problemen van haar echtgenoot verwezen naar de beslissing tot intrekking van diens vluchtelingenstatus, waarin op omstandige wijze uiteengezet werd waarom er aan deze vermeende problemen geen geloof gehecht kon worden. Aangaande de problemen die verzoekende partij had gekend met haar ex-partner en diens familie werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd waarom niet langer gesteld kan worden dat deze in hoofde van verzoekende partij leiden tot een geïntenseerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de bewering van verzoekende partij als zou de commissaris-generaal de rechten van de verdediging hebben geschonden omdat in eerste instantie geen kopieën van de ‘aanvankelijke asielinterviews’ werden overgemaakt nadat verzoekende partij op grond van de Wet van 11 april 1994 een afschrift van het administratief dossier had gevraagd, en deze pas zouden zijn overgemaakt nadat het Commissariaat-generaal opnieuw was aangeschreven, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij nalaat het door haar geschetste verloop van de feiten op objectieve wijze te staven, zodat het louter blote beweringen betreffen. De aan het verzoekschrift toegevoegde e-mails (bijlage 2) tonen enkel aan dat het Commissariaat-generaal op 22 december 2016 een e-mail met bijlage – waarbij in het onderwerp te lezen valt dat het om het tweede van twee delen ging – heeft verstuurd naar Meester S. B., en dat deze op 27 december 2016 werd doorgestuurd naar Meester M. V. D. B.. Deze emails staven als dusdanig niet het door verzoekende partij geschetste verloop van de feiten. Verzoekende partij laat na aan te tonen dat het Commissariaat-generaal niet alle relevante stukken uit het administratief dossier zou hebben overgemaakt, noch dat het Commissariaat-generaal niet binnen een redelijke termijn zou hebben geantwoord op het verzoek van haar raadvrouw. Evenmin blijkt zulks uit het administratief dossier. Daarin is slechts één schriftelijk verzoek om een afschrift van het administratief dossier terug te vinden, zijnde het verzoek dat per email op 20 december 2016 aan het Commissariaat-generaal werd gericht. Het Commissariaat-generaal maakte op 22 december 2016 (in twee delen) per e-mail de relevante documenten aan de raadvrouw van verzoekende partij over (administratief dossier, stuk 1). Ten slotte stelt de Raad vast dat door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen een afdruk van de bewuste emails alsook hun volledige bijlages worden toegevoegd. Hieruit blijkt dat alle relevante informatie wel degelijk werd overgemaakt, en dit binnen een redelijke termijn na ontvangst van het verzoek hiertoe. Verzoekende partij kan dan ook geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat de rechten van de verdediging geschonden zouden zijn.

2.2.10.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat artikel 8 EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden doordat op geen enkel moment door de commissaris-generaal enige afweging werd gemaakt betreffende het lot van de minderjarige zoon van verzoekende partij ten gevolge de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Evenmin heeft de commissaris-generaal enige afweging gemaakt betreffende het hoger belang van haar dochter.

2.2.10.2. Wat betreft het bezwaar van verzoekende partij dat verwerende partij nagelaten heeft te motiveren waarom er overgegaan werd tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van haar zoon, merkt de Raad op dat verzoekende partij destijds een asielaanvraag indiende in naam van zichzelf en haar minderjarige zoon. Deze laatste volgde dan ook de asielprocedure van verzoekende partij en werd

erkend als vluchteling omdat verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd toegekend. Gelet op het feit dat haar zoon nog steeds minderjarig is, blijft deze dan ook verzoekende partij volgen in procedures met betrekking tot hun beider vluchtelingenstatus. Als minderjarig kind, dat steunt op de asielaanvraag van zijn ouders, is de status van dit kind gekoppeld aan deze van de ouders.

Verder herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en louter een intrekking van de vluchtelingenstatus betreft. Evenmin strekt de bestreden beslissing ertoe om de in voormelde artikelen opgesomde rechten aan de kinderen van verzoekende partij te ontfangen. Wat betreft het hoger belang van het kind in het geval van haar zoon, stelt de Raad bovendien vast dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen op welke wijze dit hoger belang geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Verzoekende partij werd in het kader van de procedure tot heroverweging van haar vluchtelingenstatus twee maal gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, waarbij zij telkenmale werd uitgelegd wat de redenen voor het gehoor waren en wat de mogelijke gevolgen ervan waren voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen tijdens haar gehoren, noch uit haar verzoekschrift, blijken concrete elementen – andere dan deze die verband houden met de eigen asielmotieven van verzoekende partij – die erop wijzen dat haar zoon internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet behoeft. De noodzaak van (het behoud van) een beschermingsstatus dient evenwel steeds *in concreto* aangetoond te worden.

Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zonder meer gescheiden wordt van haar dochter en derhalve artikel 8 EVRM schendt, benadrukt de Raad opnieuw dat de bestreden beslissing louter een intrekking van de vluchtelingenstatus betreft en geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat een inbreuk op het gezinsleven niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2.11. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Verzoekende partij toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu zij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 55 en 58), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 juli 2016 en 21 oktober 2016 de kans kreeg om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat uit het persoonlijk gedrag van verzoekende partij blijkt dat zij geen vervolging vreest, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Waar verzoekende partij ter terechtzitting foto's neerlegt als bewijs dat zij wel degelijk in Frankrijk heeft verbleven, wijst de Raad erop dat – daargelaten dat door de Raad niet kan worden vastgesteld of

de afgebeelde locaties wel degelijk Frankrijk betreffen – uit deze foto's niet kan worden afgeleid in welke periode verzoekende partij effectief in Frankrijk is geweest waardoor deze geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT